

Kiscsapatok a nagykapuban

Amikor a „ha”-val kezdődő mondatoknak is van értelme

Nem túlzás azt mondani: hajsza! hián két NB I-es kosárlabdacsapattal gazdagodott ezen a tavaszon Szeged sportélete. A Szegedi Tanárképző női, és a Szegedi Postás férfi együttese egyaránt eljutott az első osztályért folyó másodosztályú küzdelem-sorozat végső szakaszába, s könnyen lehet, ha nem főiskolásokra, egyetemistákra épülő csapatokról lenne szó — ahol a vizsgaidőszak kezdete mindig „beleszól” az eredményekbe —, most nemcsak feltételes módban beszélhetnénk az NB I-ről. Pedig a bajnokság kezdetén egyik csapatnál sem szövegtek NB I-es álmokat: részint mert mindkét egyesület „szegény”, részint mert Szegeden van már első osztályú kosárlabdacsapat, mindkét nem bajnokságában. Amikor a tanárképzős lányokat, s a postás fiúkat megkerestem, tulajdonképpen az érdekelt: milyen helyzetet szül az a lehetőség, amiért máshol komoly pénzeket áldoznak, mégsem sikerül, míg e két csapat „csak úgy” kosárlabdázott, szinte a maga szórakozására, — egyszer csak majdnem NB I-es lett.

*

Vér László, a tanárképző főiskolai testnevelés tanszékének fiatal tanársegédje, a főiskolás kosaras lányok edzője. Amikor beszélgettünk, először azt ecseteli: a női kosárlabdának még az NB I-ben sincs különösebb vonzereje, főként nem az NB II-ben. Ezért — ahogy ő fogalmaz — eléggé „link” bajnokságban játszottak, s komoly ellenfelekre csak a rájátszás szakaszában találtak. (Az NB I-ben is rájátszásos rendszerben folyik a küzdelem: a három kiscsapatos csoport előbb két tizes csoportban játszik körmeccset, például a tanárképző a Kelet B-ben. Utána az A és B csoport első két-két helyezettje játszik tovább az első rájátszásos körben, majd ennek az első kettője a Közép és Nyugati csoport hasonló módon kialakult első kettőjével hatos döntőt vív oda-vissza alapú — az NB I-et jelentő három helyért.) Szóval, e rájátszásos szakaszban több olyan csapatot is megelőzték a szegediek, amelyek mindent megadtak volna a felújítás lehetőségéért.

— Ugy adódott a helyzet, hogy teljesen váratlanul majdnem lett egy NB I-es csapatunk — mesélte Vér László.

— És miért nem lett?

— Részint, mert nincs megfelelő csesorunk, részint, mert a csaknem profi csapatokkal — melyek naponta kettőt edzenek, főállású edzőjük van, fizetett játékosai — nem tudtuk fölvenni a végső szakaszban a versenyt. No meg, a mi főiskolásaink-

nak ezer gondja van ezen kívül, s nem tudtak már teljesen a játékra koncentrálni.

— Mikor kezdett egyáltalán érdekelni benneteket az NB I?

— Akkor, amikor elkezdődött a rájátszás, és a vezető emberek közül volt, aki kifejezetten kért bennünket, hogy ne jussunk be, mert nincs rá pénz. Namost, én hogy mondjam azt egy játékosnak, aki nekem, főiskolai oktatónak tanárjelölt is egyben, hogy ne hajtson, ne akarjon győzni, mert az most nem cél?

— Említettél a megfelelő csereemberek hiányát. Ha följutottatok volna, a ti helyzetetekben, hogy tudatokat volna játékosok igazolni? A felvételük útján?

— A felvételnél nem jelent előnyt az, hogy valaki egy sportágban kiemelkedő, pedig szerintem döntőnek kellene lennie.

— Nem félted szerinted, hogy az illető majd csak azzal az egy dologgal foglalkozik, és semmi más nem érdekli?

— Előfordul ilyen is. De az a gyakoribb, hogy aki mondjuk kosárlabdában kiváló, annak nem gond a többi tárgy sem a testnevelés szakon. És szerintem a tanárrá válás folyamatában nemcsak a pedagógiai érzék fontos, hanem a sportolói múlt is. Aki valamilyen sportágban megfelelő ismeretekkel rendelkezik, van sportélménye, az sokkal könnyebben meg tudja szeretetni másokkal, nagyobb átértéssel képes akár más sportágak bemutatására is. Nekem mentális szempontból is kedvezőbb tapasztalataim vannak azokkal kapcsolatban, akik sportolónak jöttek hozzánk a főiskolára. És megdöbbenek, amikor az első jelöltet megkérdem, mit sportol, és azt mondja: semmit.

— Az világos, hogy egy testnevelőnek fontos a sportmúlt. De fontos-e ehhez az NB I? Nincs akkor olyan veszély, hogy túl nagy hangsúlyt kap egy terület, és elszikkad több más?

— Az NB I. önmagában nem fontos, hisz ettől nem lesz valaki jobb tanár. Más kérdés, hogy meritene az elsportból is olyan tapasztalatot, ami a későbbiekben kamatozhat. Ugyanakkor érdemes lenne vizsgálni: a tanárrá válás folyamatában milyen hatása, jelentősége van az NB I-ben való sportolásnak.

— Visszatérve a csapatokra: amit most produkáltak a lányok, nyilván többletterhet rótt rájuk. Múltán volt-e ez a kollégáid? Figyelemmel kísérték-e egyáltalán az eredményeiket?

— Volt, aki figyelt ránk. És volt olyan is, aki a saját te-

rületén honorálta a kosárlabdabeli plusz teljesítményt. Ez persze korántsem gyakorlat: van néhány kolléga, aki ha tud, segít.

Beszélgetésünk végét hallgatta a csapat négy játékosa: Ördög Nóra, Kollár Anikó, Vastagh Andrea és Csonka Zsuzsa. Az edzőjük által mondottakhoz csak egyikük tud kapcsolódni, aki kapott már valamiből jobb jegyet azért, mert kosárlabdázik. Kíváncsi vagyok — s meg is kérdezem — mit szölettek ehhez a csoporttársai. „Nem okozott gondot, mert érzik, hogy én többet dolgozom, s hétvégém sincs, ők meg semmit nem csinálnak. Mondják is, hogy ők nem vállalnak, amit én.” — kapom a választ. Aztán a bajnokságról beszélgettünk, amit edzőjükhöz hasonlóan látnak: sokáig csak játszogattak, a rájátszáson jöttek csak az igazi csapatok. S amikor a keleti csoport bajnokát, a Nyíregyházát megverték, akkor jöttek rá, hogy föl is juthatnak. De — mint elmondták a lányok —, letörte őket, hogy ez a lehetőség rajtuk kívül a főiskolán senkit nem érdekelt, s hogy már az elején megtudták: „nem kell” feljutni. Mindnyájan úgy érzik, ez lelkileg visszavetette őket, s keményebbek lettek volna, ha tudják, van értelme a küzdelemnek. „Az NB I. legalább annyira nem érdekelt volna a főiskolán sem a tanárokat, sem a diákokat, mint ahogy most az NB II. nem érdekelt senkit.” — mondta egyikük. Rossz szájíz? Maradt, sokukban. Jó lett volna kész tények elé állítani mindenkit, — mondják —, hogy ime, itt egy NB I-es csapat...

*

A Szegedi Postás férfikosárlabda-csapatának gerincét hosszú évek óta viszonylag idősebb játékosok alkották, akiknek a kosárlabda, munka utáni szórakozás, kikapcsolódás, a csapat egyben baráti társaság is. Ez persze nem jelent azt, hogy könnyedén vették a meccseket: itthon az NB II. legjobbjainak is kemény ellenfelei voltak, s az akkori húszcsapatos bajnokságban általában az 5–8. helyen végeztek. Az ideai bajnokság azonban hozott némi változást.

— Váratlanul öt olyan játékos került hozzánk (közülük négyen egyetemisták), akik komoly erősítést jelentettek, s akikkel komolyabb terveink is lehetnek — mondta bevezetőül Mustos T. János, a csapat edzője, egyébként a Bebrits Szakközépiskola tanára, amikor a csapat egy edzésén beszélgettünk.

— Milyen reményekre jogosított föl ez az erősödés?

— A B csoportban az első kettőben benne akartunk lenni. Meg is beszélgettünk a csapattal: annak nincs értelme, hogy „operett-kosárlabdát” játsszunk, hanem legyen komoly célunk. Nem is volt baj sem a hozzáállással, sem az edzésre járással — kivéve a vizsgaidőszakot, aminek hatása most, májusban is megélt a csapatban.

— Minek köszönhető még konkrétan az eredmény?

— Többek között annak, hogy végre volt egészséges rivalizálás a csapatba kerülésért. Általában 16–17 ember edzett nálunk, ebből 12–13-nak volt esélye bekerülni. Decemberben az eredményeink alapján látszott, hogy többre is gondolhatunk, akkor már a második rájátszásos körbe való bekerülést céloztuk meg. Ezzel párhuzamosan szinte észrevétlenül emelkedett háromról négyre, majd később négyről ötre a heti edzés szám. Ezzel lehetőségünk nyílt arra is, hogy az addig domináló szabadjáték helyett taktikai elemeket is gyakoroljunk, s az erőnléti szinten tartás mellett növelhessük a gyorsasági állóképességet.

— Hogy végződött végül a bajnokság?

— Csoportunkban egy vereséggel első lettünk, aztán a másik csoport első kettőjével vívott döntő után is mi kerültünk az élre.

— Ez annál is inkább nagy dolog, mert a vert mezőnyben több olyan csapat is volt, amelyeknek kifejezett vágya, célja volt a feljutás.

— A Keleti csoportban óhat ilyen csapat volt. Hozzáteszem: köztük teljesen profi is. Az ebben levő különbség aztán a rájátszáson jött ki, ahol rutintalanúságuk is kiütöközt, s az, hogy mi külön erre nem készültünk. A döntő hat csapata közül rajtunk kívül mind vagy teljesen, vagy félig profi gárda volt. Az NB I-ből tavaly kiesett Sopron például ugyanolyan feltételeket kapott, mint az első osztályban, a Paksnak feljutása esetére a mi viszonylatunkban csillagászati összeg volt beigérve játékosvásárlásra.

— Mennyire foglalkoztat a csapatot a feljutás lehetősége?

— Mindig egy lépéssel gondoltunk csak előre. Titkon azért bennünk volt, hogy innen be is lehet jutni.

— S mit szölt ehhez a bázsizszerv, a posta?

— Elnökünk, Vojnár László azt mondta, ha be tudunk jutni, biztosítják az első osztályhoz szükséges feltételeket, persze amatőr státuszunk mellett.

— Visszatérve a csapatra: szakmailag nehéz volt-e a rá-

játszásra készíteni ezt az összetételében különlegesnek mondható csapatot?

— Valóban különleges, hisz a diákok: Schneier Imre (JATE), Zambor Gábor (SZOTE), Fedor Tamás (SZOTE), Csordás István (JATE), Koncz Gábor (JATE) Csanády Miklós (SZOTE), Tóth Ferenc (JATE), és a már végzett Meleg András — valamilyen nyien húsz év körüliek. Ugyanakkor az idősebb, kevert játékosok közül Elekes Mihály 36, Mészáros Csaba 34, Erményi György 33, Veltsov István 32 éves. Ezzel együtt — vagy tán épp ezért — rengeteg fantázia volt és van a velük való munkában.

— Nyilván az edzőben is motoszkált: mi lesz akkor, ha NB I-es lesz a csapat?

— Vegyes érzelmek voltak bennem. Egyrészt tudtam: ha nem erősítünk, csak útné- vernek bennünket az NB I-ben, még akkor is, ha edzőmértékeken szoros meccseket játszunk első osztályú csapatokkal. Féltem a magasabb osztállyal járó gondoktól a csapat egységes, baráti szellemet is. Presztízs szempontból azonban mindegyre nagy dolognak éreztem volna a feljutást. Emellett azt hiszem szakmai problémám nem lett volna.

Az edzés végén a csapat három játékosát is megkérdeztem: hogyan látták lehetőségeiket. Schneier Imre, a JATE elsőéves történelem-földrajz szakos hallgatója, ha nem is sokszor, de játszott már NB I-es mérkőzésen a Tungsram SC színeiben.

— Amikor szeptemberben Szegedre jöttem, először körülnéztem: hol lehetne játszani — meséli. — A Szelet az egyéves katonaság miatti kihagyás miatt túl erősnek éreztem, ezért kerültem a Postához. Fél év átigazolási hercehurca után játszhattam, s akkor tapasztaltam, milyen is az NB II. Rájöttem, a csoport legtöbb csapatához a Postás túl erős. Végül abban, hogy nem jutottunk az NB I-be, szerintem a csoportnak is szerepe volt: a meccsek döntő többségén nem készlettel komoly erőbedobásra bennünket.

— Téged mennyire dopingolt az NB I. lehetősége?

— Komolyan hajtottam, néha a tanulást is hanyagoltam emiatt. Nem vagyok elkeseredve, de kár az elszálasztott lehetőségért.

Csanády Miklós, a csapat egyik erőssége már rutinos Postás játékosnak számít, bár meg ő is a legfiatalabbak között van.

— Amikor augusztus végén először jöttünk össze, azt sem tudtuk, leszünk-e annyian.

hogy kiálljunk: edzőnkön kívül hárman voltunk összesen. Ugyahogy, amikor elkezdődött az idény, örültem, hogy van egyáltalán csapatunk. Aztán jöttek az új emberek, egyre több fantázia volt a dolgokban, s végre kosárlabdacsapatnak érezhettük magunkat, mert centereink is voltak. Ugy értem, ezután sokat fejlődöttünk, s a rájátszáson kerültünk a csúcsra, amikor a MEAFC-ot Miskolcon vertük.

— Sokat gondoltál az NB I-re?

— Abban az időszakban bejártam ugyan iskolába, de nekem az edzés volt az első, a kosárlabda foglalkoztatott leginkább. Sajnálom, hogy végül nem jutottunk föl: akik bekerültek, szerintem nem jobb csapatok nálunk. Elfáradtunk, főleg szellemileg a végére, de azt hiszem, a soproni meccs is sokat ártott a „hitünknek”, mert egész napos utazás után ott nagyon kikapunk.

Elekes Mihály a csapat legidősebb tagja, egyébként a tanárképző főiskola pedagógia tanszékének tanársegédje.

— Egy esetleges NB I-es tagságnak számunkra két oldala van, egy jó és egy rossz. A jó — a presztízskérdés, a rossz, hogy egy hozzánk hasonló amatőr csapatot lenyomja egy ilyen lehetőség, itt nem erre vannak beállítva az emberek. Nekem ebben a korban sok más dolgom is van: pénzt kell keresni, egyetemre is járok, három gyermekem van, velük is szeretnék lenni... szóval, más már az életünk. A fiatalok hozták a lehetőséget, ami jó, azt hiszem, én is mindent megtettem a sikerért, így ez egy jó kaland volt, de nem több. Hallgatlagosan azt hiszem az is bennünk volt, hogy jobb az NB II-ben harminc meccsből huszonnyolcat nyerni, mint az NB I-ben — fordítva.

*

Két csapat egyszerre jutott nagy lehetőséghez. Hogy ez mennyire mutatja a kosárlabda második vonalának gyengeségét, s mennyire a csapatok növekedett tudását, hatalmas lelkesedését, talán kiderül az eddigiekből. Az viszont megdöngölendő: hogy lehet jutni amatőr alapon a magyar sportban, hol vannak a gátak, s mi lett volna, ha... Mert általában az effajta találgatásoknak nincs sok értelme, most viszont úgy érzem, érdemes ebbe belegondolni. Még akkor is, ha zárásképp ideírjuk az egyik Postás játékos véleményét: „azt hiszem, az itt a lényeg, hogy ennyire előre tisztán amatőr alapon sportolók ritkán jutnak.”

BALOGH TAMÁS

Jogász Kupa '87

A Magyar Jogász Szövetség Csongrád Megyei Szervezete Hallgatói Csoportjának a szervezésében május 8-án került sor a már hagyományokkal rendelkező kispályás labdarúgó-kupa lebonyolítására. A tornán a következő csapatok vettek részt:

Bírószag—Ügyészség—ÜMK: dr. Kemenes István, dr. Kertész József, dr. Pintér Ferenc, dr. Balla Sándor, dr. Tanács Károly, dr. Szilágyi János, dr. Rovó Zoltán.

JATE AJTK: — Erőss Akos, Hargitay Iván, Cser-

nyánszky Tamás, Horváth Ferenc, Frizzi Tamás, Pethő Zsolt.

Jogtanácsosok: — dr. Bálint János, dr. Bene István, dr. Fantoly István, dr. Schöffner János, dr. Szabados Gyula, dr. Szalják János, dr. Zahuczky József.

A végig izgalmas, kemény mérkőzésen a következő eredmények születtek. Bírószag—Ügyészség—ÜMK: JATE AJTK: 1:1; góllövők: dr. Pintér Ferenc, Erőss Akos.

Jogtanácsosok; Bírószag—Ügyészség—ÜMK: 7:3; góllövők: dr. Szalják János (3), dr. Szabados Gyula (2), dr.

Fantoly István (1), dr. Schöffner János (1), II. dr. Kertész (2), dr. Pintér (1), dr. Rovó (1).

Jogtanácsosok; JATE AJTK: 4:2; góllövők: dr. Szalják János (2), dr. Szabados Gyula (1), dr. Fantoly István (1), II. Hargitay Iván (2).

A kupa végeredménye: 1. Jogtanácsosok, 4 pont (11-6). 2. JATE AJTK, 1 pont (3-5). 3. Bírószag—Ügyészség—ÜMK 1 pont (5-8). A torna gólkirálya dr. Szalják János (Jogtanácsosok) lett 5 góllal.

DR. SZABADOS GYULA

Egyetemi sakkcsapatbajnokság

A JATE SC, a JATE KISZ-bizottság és a szakszervezeti bizottság támogatásával idén tavasszal ismét megrendezésre került az egyetemi sakkcsapatbajnokság. A versenyre 8 csapat nevezett be, a JATE illetve a JGYTF oktatói, dolgozói és hallgatói közül. A verseny 7 fordulójában csapatonként 3-3 fő ült asztalhoz.

A győztesnek kijáró kupát a JATE—I. oktatói-dolgozói csapat vehette át. Tagjai: Linczer János, Piamant Tibor, Borús András, Varjú Károly (valamennyien a Kibernetikai Laboratóriumból), valamint a Jean-Paul Pagliano (francia tanszék) és Csákány Béla (algebra tanszék). A második helyet a JGYTF Maligán SC nevű csapata szerezte meg (Bezdán Sándor, Pete László és Nyemcsók László). Harmadik-negyedik helyen az elsős programozó matematikus hallgatók alkotta Szeszmisszió (fedő)nevű csapat és az Irinyi-Délép SC csapata végzett. A holtverseny eldöntése után az előbbi csapat szerezte meg a „Legjobb hallgatói csapat” címet (Bernáth Róbert, Kiszely György, Verbőczy Zoltán, Kiss László).

Külön díjazásban részesültek a táblánként legtöbb pontot elért sakkosok. A legjobban első táblás Alexy Norbert, II. éves mat—fiz. szakos hallgató lett (az Irinyi-Délép SC csapatból). A legjobb második és harmadik tábla díjat Jean-Paul Pagliano, illetve Varjú Károly vehette át (a JATE—I. csoportból). Valamennyi győztesnek gratulálunk!

A bajnokság végén a hosszú (és fárasztó) összecsapások után a rövid (de nem könnyű) játszmák kedvelői is asztalhoz ültek. A 2x5 perces villámpartik versenyét Fekete Zoltán és J. P. Pagliano nyerték azonos pontszámmal. A 3-4. helyet, szintén holtversenyben, Alexy Norbert és Szőke Gábor szerezték meg.

A csapatbajnokságot természetesen a következő tanévben is meg szeretnénk rendezni. Reméljük, az érdeklődés addig tovább fog növekedni, és minél többen fe-